

Resumé – k bakalářské práci „Inspirace Cindy Sherman – fotografický autoportrét jako způsob hledání identity“

Má bakalářská práce pojednává o fenoménu fotografických autopotrétů. V úvodu se věnuji autopotrétu nejen jako odvěké touze člověka popřít svoji smrtelnost, ale i jako potřebě vidět své ideální já, s čímž posléze souvisí i stylizace a lidská snaha experimentovat s odlišnými identitami prostřednictvím masky a převleku.

Už od poloviny 19. století se lidé nechávali portrétovat ve fotografickém studiu jako slavní a bohatí, pózovali před fotografickým aparátem a „hráli svou oblíbenou roli“. Výraznou osobností portrétní fotografické stylizace šedesátých let 19. století byla komtesa z Castiglione, která si pronajala slavné fotografické studio Mayer & Pierson a nechala se portrétovat ve stovce různých převleků.

Období dadaismu a hlavně surrealismu přispělo k rozvrácení tradiční identity, což se zásadním způsobem odrazilo ve fotografii vůbec. Ve stejné době začaly vznikat psychoanalytické spisy zamýšlející se nad ženskostí a mužskostí. Nejzásadnější příspěvek tohoto typu napsala Joan Rivière, která pojímá ženskost jako masku, název je tedy příznačný: „Ženskost jako maškaráda“. Úvahy o rodové ambivalenci se promítly do díla Marcela Duchampa, Hanny Höch a Claude Cahun. Jejich způsob práce s fotografií a zvláště pak fotografické autopotrétů Marcela Duchampa a Claude Cahun, měly vliv na tvorbu Cindy Sherman.

Cindy Sherman je ústřední osobností mé bakalářské práce. V kontextu s feministickou kritičkou Laurou Mulvey a nedávno zesnulými francouzskými filosofy Rolandem Barthesem a Jeanem Baudrillardem, jsem se věnovala hlavně jejím fotografickým sériím *Untitled Film Stills* a *History Portraits*. Obě tyto série odkazují na dobové zobrazovací stereotypy, které jsou vždy omezené módou, konvencemi a hlavně způsobem vnímání lidského těla. Cindy Sherman nikdy neodhaluje své vlastní tělo, ale používá masky, protézy a kostýmy, jimiž akcentuje zranitelnost lidského těla, ale i psychiky člověka, jenž tak snadno přebírá identitu někoho jiného.

Dílo Cindy Sherman je třeba vidět mnohovrstevnatě a citlivě zvažovat kontexty, v nichž vznikalo. Proto jsem se snažila zohlednit tvrzení umělkyně samotné včetně názorů významných kritiků, kteří se tvorbou Sherman

zabývali. Ať už to byly feministické kritičky umění Laura Mulvey, Rosalind Krauss a Abigail Solomon-Godeau, nebo neméně důležité reflexe amerických výtvarných kritiků Arthura C. Danta, Douglase Crimpa a Craiga Owense.

Sandra Baborovská

Bakalářská práce „Inspirace Cindy Sherman – fotografický autoportrét jako způsob hledání identity“ obsahuje 74279 znaků včetně mezer.